

(Чува се заглушително — юрушъ, юрушъ!... Чавдаръ стои при знамето. Вижда се единъ възстаникъ какъ се приближава пълзишкомъ къмъ Чавдара).

Възстанника. Докато е време да се оттеглимъ по дола. После ще поемемъ Балкана. И тогазъ... Не чувашъ ли, Чавдаре?

Чавдаръ. А, ти ли си?

— Казвамъ, докато е време да се оттеглимъ, инъкъ, изгубени сме.

— А не виждашъ ли, че и отъ къмъ дола пж-тятъ ни е пресъченъ.

— Но тогазъ!... Всички сме изгубени.

— Само едно не е.

— Какво е то?

— Близкиятъ день на свободата.

— Ехъ, Чавдаре, Чавдаре!

— (строгъ) Иди на мѣстото си и брани поста си!

(Гърмежитъ отъ къмъ турска страна позатихватъ. Отъ възстанниците никой не стреля. Въ това време се виждатъ, че отъ далечъ се развѣва бѣло знаме).

(Другъ възстанникъ прибѣгвайки снишенъ се приближава до Чавдара).

Възстанника. Чавдаре.

— Какво има?

— Не виждашъ ли, бѣло знаме се мѣта!

— Измама е това.

— Каква измама! Гледай, даватъ ни знакъ.

— Врагътъ и когато ти дава нѣщо, пакъ го не вземай.

— Защо? Нека имъ отговоримъ, че сме съгласни. Па като приближатъ, съ нѣколко залпа...

— Хитрината и предъ смъртта е осждителна.

— Но виждашъ тѣ сж толкова много, че безъ хитрина...

— Нѣма нужда. Азъ знамъ, че съ нашето възстание нѣма да слоимъ една вѣковна империя,

— Че тогазъ...